

"L'experiència espiritual de Martí Luter ens interpel·la i ens recorda que no podem fer res sense Déu"

Dm, 1/11/2016 per Papa Francesc
[Les homilies del papa Francesc](#)

Homilia del papa Francesc a la pregària ecumènica conjunta a la catedral luterana de Lund. *Dilluns 31 d'octubre de 2016*

«Romaneu en mi i jo en vosaltres» (Jn 15,4). Aquestes paraules, pronunciades per Jesús en el context de l'Últim Sopar, ens permeten acostar-nos al cor de Jesús poc abans del seu donar-se definitiu sobre la creu. Podem sentir els seus batecs d'amor per nosaltres i el seu desig d'unitat per tots aquells que creuen en ell. Ens diu que ell és el vertader cep i nosaltres els sarments; i que, igual que Ell està unit al Pare, així nosaltres hem de restar units a ells, si volem donar fruit.

En aquesta trobada de pregària, aquí a Lund, volem manifestar el nostre comú desig de romandre units a ell per tenir la vida. Li demanem: "Senyor, ajuda'ns amb la teva gràcia a estar més units a tu per donar junts un testimoni més eficaç de fe, esperança i caritat". És també un moment per donar gràcies a Déu pel compromís de tants germans nostres, de diferents comunitats eclesials, que no s'han resignat a la divisió, sinó que han mantingut viva l'esperança de la reconciliació entre tots aquells que creuen en l'únic Senyor.

Catòlics i luterans hem començat a caminar junts pel camí de la reconciliació. Ara, en el context de la commemoració comuna de la Reforma del 1517, tenim una nova oportunitat d'acollir un recorregut comú, que ha agafat forma en els últims cinquanta anys en el diàleg ecumènic entre la Federació Luterana Mundial i l'Església Catòlica, No podem resignar-nos a la divisió i a la distància que la separació ha produït entre nosaltres. Tenim la possibilitat de reparar en un moment crucial de la nostra història, superant controvèrsies i malentesos que sovint ens han impedit comprendre'ns els uns als altres.

Jesús diu que el Pare és l'amo de la vinya (cfr v. 1), que la cuida i la poda perquè doni fruit (cfr v. 2). El Pare es preocupa constantment de la nostra relació amb Jesús, per veure si estem veritablement units a ell (cfr v. 4). Ens mira, i la seva mirada d'amor ens encoratja a purificar el nostre passat i a treballar en el present per realitzar aquell futur d'unitat que tant anhela.

També nosaltres hem de mirar amb amor i honestedat el nostre passat i reconèixer l'error i demanar perdó: Déu sol és el judici. S'ha de reconèixer amb la mateix honestedat i amor que la nostra divisió s'allunyava de la intuïció originària del poble de Déu, que aspira naturalment a romandre unit, i ha estat històricament perpetrada per homes de poder d'aquest món més que la voluntat del poble fidel, que sempre i en tot lloc necessita ser guiat amb seguretat i tendresa pel Bon Pastor. Malgrat tot, hi havia una sincera voluntat per part d'ambdues parts de professar i defensar la vertadera fe, però som conscients que ens hem tancat en nosaltres mateixos per por o prejudici vers la fe que els altres professen amb un accent i un llenguatge diferents. El papa Joan Pau II deia: «No ens hem de deixar guiar per l'intent d'alçar-nos com jutges de la història, sinó únicament per allò de comprendre millor els esdeveniments i d'esdevenir portadors de veritat» (Missatge

al Cardenal Johannes Willebrands, President del Secretariat per la Unitat dels Cristians, 31 d'octubre de 1983). Déu és l'amo de la vinya, i amb amor immens la nodreix i la protegeix; deixem-nos commoure per la mirada de Déu; l'única cosa que ell desitja és que romanguem units com sarments vius al seu Fill Jesús. Amb aquesta nova mirada al passat no pretenem portar a terme una irrealitzable correcció del que ha succeït, sinó «explicar aquesta història d'una manera diferent» (Comissió Luterana-Catòlica Romana per la unitat, Del conflicte a la comunió, 17 de juny de 2013, 16).

Jesús ens recorda: «Sense mi no podeu fer res» (Jn 15,5). Ell és aquell que ens sosté i ens encoratja a cercar les maneres de fer de la unitat una realitat cada cop més evident. Indubtablement la separació ha sigut una immensa font de sofriment i d'incomprensions, però al mateix temps ens ha portat a prendre consciència sincerament que sense ell no podem fer res, donant-nos la possibilitat d'entendre millor alguns aspectes de la nostra fe. Amb gratitud reconeixem que la Reforma ha contribuït a donar una major centralitat a la Sagrada Escriptura en la vida de l'Església. A través de l'escolta conjunta de la Paraula de Déu en les Escriptures, el diàleg entre l'Església Catòlica i la Federació Luterana Mundial, del qual celebrem el 50è aniversari, ha dut a terme passos importants. Demanem al Senyor que la seva Paraula ens mantingui units, perquè ella és font de nutriment i de vida; sense la seva inspiració no podem fer res.

L'experiència espiritual de Martí Luter ens interpel·la i ens recorda que no podem fer res sense Déu. "Com puc tenir un Déu misericordiós?". Aquesta és la pregunta que constantment turmentava Luter. En efecte, la qüestió de la justa relació amb Déu és la qüestió decisiva de la vida. Com és sabut, Luter ha descobert aquest Déu misericordiós en la Bona Nova de Jesucrist encarnat, mort i ressuscitat. Amb el concepte de "només per gràcia divina", se'ns recorda que Déu té sempre la iniciativa i que precedeix qualsevol resposta humana, en el moment mateix en què cerca de suscitar tal resposta. La doctrina de la justificació, per tant, expressa l'essència de l'existència humana davant Déu.

Jesús intercedeix per nosaltres com a mediador davant del Pare, i li demana per la unitat dels seus deixebles «perquè el món cregui» (Jn 17,21). Això és el que ens conforta i ens impulsa a unir-nos a Jesús per demanar-ho amb insistència: «Dóna'ns el do de l'unitat perquè el món cregui en la potència de la teva misericòrdia». Aquesta és la testimoniança que el món està esperant de nosaltres. Com cristians serem testimoni creïble de la misericòrdia en la mesura en què el perdó, el renovament i la reconciliació seran una experiència quotidiana entre nosaltres. Junts podem anunciar i manifestar concretament i amb joia la misericòrdia de Déu, defensant i servint la dignitat de tota persona. Sense aquest servei al món i en el món, la fe cristiana és incompleta.

Luterans i catòlics preguem junts en aquesta Catedral i siguem conscients que sense Déu no podem fer res; demanem la seva ajuda per ser membres vius units a ell, sempre necessitats de la seva gràcia per poder portar junts la seva Paraula al món, que té necessitat de la seva tendresa i de la seva misericòrdia.

Traducció: Ignasi Segura —Catalunya Religió